

POSTANOWIENIE

Dnia 28 maja 2025 r.

Sąd Najwyższy w składzie:

SSN Dariusz Świecki

w sprawie **R. G.**

po rozpoznaniu w Izbie Karnej na posiedzeniu

w dniu 28 maja 2025 r.,

wniosku tego skazanego o wyłączenie SSN Marka Motuka od udziału w rozpoznaniu sprawy o sygn. akt III KK 140/25,

na podstawie art. 41 § 1 k.p.k. w zw. z art. 42 § 1 i 4 k.p.k.

postanowił:

wyłączyć sędziego Sądu Najwyższego Marka Motuka od udziału w rozpoznaniu sprawy kasacyjnej o sygnaturze akt III KK 140/25.

UZASADNIENIE

Do rozpoznania sprawy kasacyjnej o sygn. akt III KK 140/25 wyznaczony został SSN Marek Motuk. Pismem z dnia 27 marca 2025 r. skazany R. G., na podstawie art. 41 § 1 k.p.k., wniósł o wyłączenie wskazanego sędziego Sądu Najwyższego od rozpoznania tej sprawy kasacyjnej z uwagi na istnienie okoliczności mogących wywołać uzasadnione wątpliwości co do jego bezstronności, które wynikać mają z faktu, iż powołano go na urząd sędziego Sądu Najwyższego z udziałem Krajowej Rady Sądownictwa w składzie określonym ustawą z dnia 8 grudnia 2017 r. o zmianie ustawy o Krajowej Radzie Sądownictwa oraz niektórych innych ustaw (Dz. U. z 2018 r., poz. 3). Na poparcie swego wniosku

jego autor odwołał się m.in. do treści uchwały składu połączonych Izb: Cywilnej, Karnej oraz Pracy i Ubezpieczeń Społecznych Sądu Najwyższego z dnia 23 stycznia 2020 r., BSA I-4110-1/20 oraz orzecznictwa TSUE.

Sąd Najwyższy stwierdził, co następuje.

Przedmiotowy wniosek zasługuje na uwzględnienie.

Nie budzi wątpliwości, że sędzia Sądu Najwyższego Marek Motuk został powołany na urząd sędziego Sądu Najwyższego na podstawie postanowienia Prezydenta RP w wyniku rekomendacji wydanej przez Krajową Radę Sądownictwa w składzie określonym przywołaną wcześniej ustawą z dnia 8 grudnia 2017 r. Na wadliwość tej procedury wielokrotnie wskazywano w orzecznictwie Sądu Najwyższego, w tym w uchwale połączonych Izb: Cywilnej, Karnej oraz Pracy i Ubezpieczeń Społecznych Sądu Najwyższego z dnia 23 stycznia 2020 r., czy też uchwale składu siedmiu sędziów Sądu Najwyższego z dnia 2 czerwca 2022 r., I KZP 2/22.

Podzielić należy zapatrywania prawne wyrażone choćby w postanowieniu Sądu Najwyższego z dnia 16 września 2022 r., III KK 339/22, że przepis art. 41 § 1 k.p.k. musi być wykładany w taki sposób, aby gwarantować stronie prawo do rozpoznania sprawy przez niezależny i bezstronny sąd ustanowiony ustawą. Uwzględnić należy zatem to, czy rozpoznanie sprawy przez określonego sędziego będzie stanowiło o realizacji standardu niezależności i bezstronności, który jest gwarantowany przez przepisy art. 45 ust. 1 Konstytucji RP, art. 6 ust. EKPCz i art. 47 Karty Praw Podstawowych. Treść przedmiotowego wniosku o wyłączenie sędziego niewątpliwie świadczy o tym, że strona dostrzega wady w procedurze powołania na urząd sędziego, które będą prowadziły do naruszenia wskazanych standardów, gdyby w składzie rozstrzygającym sprawę zasiadał wskazany sędzia.

Pogląd ten zasługuje na akceptację. Każdy polski sąd jest przy tym związany dokonaną przez ETPCz wykładnią standardu wynikającego z art. 6 ust. 1 EKPCz, a to nakazuje przyjmować, że orzekanie sędziego Sądu Najwyższego powołanego do tego Sądu w wadliwej procedurze, wiąże się z istotnym i bardzo prawdopodobnym naruszeniem prawa strony do rozpoznania sprawy przez bezstronny i niezależny sąd ustanowiony ustawą w rozumieniu art. 6 ust. 1 EKPCz, jak również standardu konstytucyjnego (art. 45 ust. 1 Konstytucji RP).

W konsekwencji, kierując się koniecznością zapewnienia stronie prawa do bezstronnego i niezależnego sądu ustanowionego ustawą (art. 6 ust. 1 EKPCz) oraz w celu ochrony Skarbu Państwa przed ewentualną odpowiedzialnością odszkodowawczą, należało wyłączyć od rozpoznania przedmiotowej sprawy wskazanego we wniosku sędziego Sądu Najwyższego.

Z tych wszystkich względów, orzeczono jak na wstępie.

[SOP]

[a.ł.]